

Overdenking bij het Avondmaal op 9 september 2018 over Joh.20:17 in de serie "Op zoek naar Jezus"

(lezing: Joh.20:11-18)

Gemeente van Christus,

Hebt u wel eens een reünie meegemaakt, waarop u na jaren vrienden en bekenden van vroeger ontmoet? Daar zitten er dan vaak wel een paar bij, waar je heel nieuwsgierig naar bent. Je kon er vroeger heel goed mee, misschien was je in stilte zelfs een beetje verliefd. Maar je hebt elkaar uit het oog verloren. Maar als je elkaar dan na jaren weer tegenkomt, dan wil dat nog weleens op een teleurstelling uitlopen. Je herkent de ander eerst haast niet. Hij is intussen kaal geworden, en zij is helemaal gerimpeld, en als je even met elkaar praat, voel je al gauw: dit wordt nooit meer wat. De tijd die eroverheen gegaan is, heeft ze veranderd. En vermoedelijk denken ze hetzelfde van jou.

Zoiets horen we vanmorgen ook in ons Bijbelgedeelte. Er is alleen een groot verschil: dit is niet een ontmoeting na jaren, maar na een paar dagen. Maria wil haar Heer weer zien (**dia 1**). En ze is diep geschokt, als ze Hem in zijn graf niet vindt. Ze wil bij Hem zijn, treuren bij zijn lichaam, zien wat ze nog kan ontwaren van zijn gestalte. Ja, nu ze merkt dat zijn lichaam weg is en denkt dat de tuinman dat gedaan heeft, wil ze weten waar Hij is, en dan wil ze de dode Jezus meenemen - waarom? Daar heeft ze niet over nagedacht. Ze wil Hem dichtbij hebben!

Jezus moet voor Maria heel veel betekend hebben. We weten, dat zij door Hem is genezen. Maar het gevoel dat klinkt in Maria's zoeken en vragen, daarin voel je een intense band, die er was tussen haar Heer en haar. "Mijn Here", noemt ze Jezus zelfs. Alsof Hij haar eigendom is! Jezus weggenomen, het voelt als een haar persoonlijk aangedaan onrecht. Ze huilt luidkeels. Ieder die haar tegenkomt vraagt: Wat is er met je aan de hand? En telkens is het antwoord: Ze hebben mijn Heer weggenomen!

Maar als de Heer aan haar verschijnt, dan herkent ze Hem niet! Wonderlijk! Is het het verdriet, dat haar blind maakt? Of is het misschien omdat ze de dode Jezus in gedachten heeft, en niet verwacht dat Hij levend voor haar zal staan? Maar dan nog blijft het vreemd. Hoe kun je de Heer die constant in je gedachten is, die je als het ware nog altijd voor ogen hebt, nu niet herkennen! Maar Maria is de enige niet! We horen hetzelfde van de Emmaüsgangers, en van de groep die met Petrus weer is gaan vissen: ze wisten niet, dat het de Heer was.

Want de paar dagen die verstreken zijn, zijn als jaren in een gewoon mensenleven. Er is iets veranderd in Jezus. Hij is Dezelfde en tegelijk een Ander. Hij is niet uit het graf teruggekomen, maar Hij is erdoorheen gegaan! En dat moet Maria leren.

Als ze Jezus' stem hoort, die haar naam noemt, herkent ze Hem. Zo zou het zijn met de schapen van zijn kudde, had Jezus vroeger al eens gezegd: Zij kennen mijn stem, en volgen Mij. En ze pakt Jezus vast, ze klemt zich aan Hem vast: Rabbouni, Meester! Maar Jezus zegt: Houd Me niet vast (**dia 2**). Er is iets veranderd voor altijd. De aardse Jezus die zoveel voor haar was, is op weg om de hemelse Heer te worden. Zijn taak op aarde is volbracht. Hij zal niet meer zoals daarvoor tussen de mensen zijn. Het wordt niet meer zoals vroeger, alsof er niets is gebeurd. Er is heel veel gebeurd, iets groters kan niet gebeuren: de deur naar een nieuw, eeuwig leven is opengegaan. En op die weg gaat Jezus door, en Maria blijft achter. De Heer gaat verder, ook voor haar. Hij gaat de grote toekomst voorbereiden, waarin de volgelingen van Hem voor altijd bij Hem zullen zijn, één met Hem en één met God. Hij gaat een plek klaarmaken, waar we eens voor eeuwig zullen wonen.

Jezus gaat verder, Maria blijft achter - zo moet het nu gaan. En zo is het tot vandaag ook met ons. We hebben een Heer in de hemel, en we kennen Hem vooral uit de verhalen. En die verhalen mogen bij ons leven, daar mogen we warm van worden, verlangen van krijgen, zoals Maria. Hoe Jezus op aarde was, doet ons naar Hem uitzien. En het mag ons laten geloven in

een toekomst, waar we nu nog geen weet van hebben, maar wat belooft het mooi te zijn! Maar de Heer zelf is in de hemel.

Maar Maria krijgt er wel iets voor in de plaats. Jezus stuurt haar naar zijn broeders en zusters, Hij stuurt haar naar de kerk (**dia 3**). Want daar zijn de kinderen van God. De Zoon van God gaat weg, maar er komen kinderen van God voor in de plaats. En die moeten horen van Maria's belevenissen, ook van die belevens van het loslaten van Jezus. En ze zullen op hun beurt vertellen, van wat de Heer deed, van wat de Heer zei, van wat de Heer voor hen betekende. En samen zullen ze zoeken Hem te volgen, hier op aarde leven in zijn spoor.

Want Jezus is niet jouw Here, Maria. En ook voor ons is er meer dan alleen dat eigen stukje geloof, het geloof in je hart. Hij is de Heer van alle kinderen van God. Door Hem hebben ze een God en Vader in de hemel gekregen, die naar hen omziet, die van hen houdt, die over hen waakt. En zo zitten wij hier vanmorgen bij elkaar, gemeente. We zitten hier als kinderen van God, die samen aan de Heer denken. En we doen na, wat Jezus ons voordeed, als een teken voor heel de kerk op aarde: we delen het brood, en drinken samen de wijn, en hebben het daarbij over Hem, die eens op aarde was, Gods Zoon die ons Gods liefde liet zijn, en voor ons stierf, om ons kinderen van God te maken.

Zo houden we samen de herinnering levend aan de Heer, totdat Hij komt. Want als je Jezus zoekt, dan moet je naar de kerk. Je vindt Hem daar waar andere christenen zijn. En zo is de hemelse Heer dan weer even dichtbij. We kunnen Hem niet vasthouden, daar is Hij te groot voor. Hij is er ook niet alleen voor ons. Want kinderen van God, die hebben de Heer, niet. Ze zijn van de Heer. En daar zijn ze blij mee. Dat vieren ze. En terwijl ze het vieren is Gods Zoon in hun midden.

Amen.